

CHRISTOS

TSIOLKAS

barakuda

HOST

barakuda

CHRISTOS

TSIOLKAS

barakuda

Brno 2014

Christos Tsiolkas
Barracuda

Copyright © Christos Tsiolkas, 2013

Translation © Tomáš Kačer, 2014

Cover picture © Getty Images / isifa.com

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-470-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-471-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-472-0 (Formát MobiPocket)

A teď mi to řekněte
jinými slovy,
říká vycpaný puštík
mouše,
která bzučíc
snaží se prorazit hlavou
okenní sklo.

Parádní pokoj čili výklad básně
Miroslav Holub

Angele Savageová

ČÁST PRVNÍ
NÁDECH

Když se spustí déšť z chuchvalců těch bělostných mračen, které se zdají až příliš hebké na podobnou spoušť, ztuhnu. Těžké kapky ševlí při dopadu na suchou trávu; napadá mě, že stejný zvuk by zřejmě vydávalo klubko hadů. A z deště je náhle vodní stěna, přestože nebe je stále modré a slunce stále svítí. Glasgowané na oblázkové pláži křičí a vřískají, vybíhají ven z vody, srocují se pod stromy, utíkají k autům. Až na onoho podsaditého mladíka, který má na bicepsu vytetovaný bílý svatoondřejský kříž na modrém pozadí; stojí po kolena ve vodě, usmívá se, ruce má rozpřážené, vítá déšť, vyzývá ho.

A stejně tak náhle déšť ustává a všichni se trousí zpátky na pláž. Probíhají kolem mě dva kluci a vrhají se do jezera. Pubertální dívka odhazuje časopis, pod kterým se schovávala, vytahuje taštičku na šminky a pudruje si tváře a nos, maluje si rty, dokud je opět

nemá růžové jako cukrovou vatu. Někdo znovu zesílil hudbu a údolím duní slova písně o lásce. Hubený bledý mladík s křivými zuby a mastnou černou kšticí se prožene kolem mě a skáče; křišťálově čistá voda vyšpláchne a od hlavy k patě zmáčí toho potetovaného, který stojí ve vodě, ten chytí kamaráda zezadu, sevře ho pevným, medvědím stiskem a potopí ho pod hladinu. Se smíchem ho zasedne. Z břehu se ozve ženský křik: „Slez z něho, Colme, slez z něho!“

Thlustocho s úsměvem od ucha k uchu vstává a hubeňour se s námahou škrábe na nohy, vykašlává vodu.

Všechny ženy a dívky na sobě mají bikiny; muži i chlapci mají buď holou hrud, nebo jen nátělník, a všichni jsou v kratasech. Kromě mě: já na sobě mám džíny a nahoře dvě vrstvy, tričko a starou zažloutlou košili. Slunce mi připadá slabé; jako by neumělo svítit víc než jen příjemně, neumělo se rozpálit, neumělo nabrat sílu.

„Dane, já se tam nemůžu vrátit. Nemůžu. Všechno je to strašně daleko.“

Clydova slova mi znějí celý den v hlavě. *Strašně daleko.*

Včera večer v restauraci jsme poslouchali, o čem si povídají u vedlejšího stolu. Seděla tam skupinka přátel, tři páry: jeden skotský, jeden anglický a jeden německý. Táhlo jim na šedesát, všichni muži měli plnovous a velké pupky, obě Britky měly vlasy čerstvě zastřižené na mikádo a Němka dlouhé šedé vlasy, stažené do neupraveného ohonu. Právě ona se k nám otočila, když jsme se začali hádat, když jsem poprvé zvýšil hlas.

„A já zas nemůžu žít tady.“

„Proč?“

„Protože je to strašně daleko pro mě.“

Hleděli jsme na sebe přes stůl. Jeden z nás se bude muset podvolit. Jeden z nás musí vyhrát. Mladý číšník nám přinesl hlavní chod a my jsme se do něj v zavilém mlčení pustili.

Skupinka působila jako staří kamarádi z vysoké, pronikalo k nám jejich veselé povídání a hlasitý smích. Omáčka na mém steaku byla jen samá sůl a rozpuštěné máslo. Pustil jsem se do jídla, byl jsem hotový jako první. Odsunul jsem talíř a odešel na záchod. Za zády jsem od vedlejšího stolu uslyšel spor. Vyrozuměl jsem, že se setkávají jednou za dva roky, pokaždé v jiném městě. Němka se snažila prosadit, aby to příště bylo v Barceloně, Skot pomýšlel na Kodaň a Angličan chtěl do Londýna.

Když jsem se vrátil ke stolu, chovali jsme se k sobě s Clydem odtažitě, snažili jsme se být jeden ke druhému zdvořilí.

„Hlasovali a skončilo to remízou tři tři mezi Barcelonou a Kodaní.“

„Fakt? Takže pro Londýn nehlasoval ani Angličan?“

„Jo, dokonce i jemu došlo, jak debilní to byl nápad.“

Tomu jsme se spiklenecky a po milenecku zasmáli; vyvěsili jsme bílou vlajku. Ohlédl jsem se a Němka pokrčila rameny, usmála se na mě a gestem mi dala najevo, jak ji to celé naprosto vyčerpalo.

„Barcelona,“ zavolal jsem na ně, „já bych jel do Barcelony — tam bude lepší jídlo.“

Angličan se poplácal po mohutném pupku. „Víc dobrýho jídla nepotřebujeme. Už jsme ho měli až až!“

Tomu jsme se zasmáli všichni.

Clyde se ke mně naklonil. „Kdybysme se vrátili do Austrálie, nemohli bysme si tam zajet.“

Neodpověděl jsem. Byla to pravda a moje mlčení to potvrdovalo.

„Je to strašně daleko, Dane, já se tam nemůžu vrátit.“

Měl pravdu. Prohrál jsem.

Ta slova přišla odkudsi z hloubi uvnitř ve mně, ani jsem je nemusel hledat, vyšla ze mě sama jako zaklení. Zašeptal jsem: „A já zas, kamaráde, nemůžu zůstat tady.“

Tu noc mi v posteli řekl, že nechce, abych se ho dotýkal svým holým tělem, že nemůže snést můj dotek, a já jsem se poslušně

odsunul ke kraji. Ale už za chvíli jsem cítil, jak se ke mně přisou-
vá, pak mě pevně objal a přitiskl k sobě. Celou noc mě svíral
v náručí a celou noc nedokázal přestat plakat.

Tlustoch má spálený krk, ramena i obličej. Všichni Glasgované
do jednoho se na břehu jezera Loch Lomond opalují, brouzda-
jí ve vodě, procházejí, líbají, jedí a popíjejí a všichni mají rů-
žová ramena a růžové obličejy a růžové zátylky i ruce. Jedna
indická rodina na břehu svačí sendviče z Tesca a je tu i černoš-
ka, které jsem si všiml už ve městě, jak se svým zrzavým klu-
kem hledí do výkladu obchodu se skotskými hadry s nějakým
idiotským nezapamatovatelným názvem. A pak jsem tady já.
I na tom nedomrlém slunci jsem zhnědl. Pokud tu zůstanu, ne-
ztratím nakonec barvu? Nevyblednu a nebudu se taky opalovat
do růžova?

Tlustoch stojí ve vodě, je v ní pořád jenom po kolena. Jeho
kámoši skáčou do vody, noří hlavu pod hladinu, cákají kolem
sebe, blbnou, cachtají se. Ale neplavou. Nikdo z nich neplave.
Nikdo se neodváží od břehu dál než na pár metrů. Přitom tu
není nic, čeho by se měli bát, žádní žraloci ani žahavé medúzy,
ani spodní proudy, ani přepadávající vlny, které dokážou člově-
ka titánskou silou srazit k zemi. V téhle vodě se není čeho obávat.
Kromě chladu. Studená je dost.

Jsem na břehu. Vlny nemají žádnou energii, něžně omývají
oblázky a kameny. Natahují se mi k teniskám, líbají lem mých
džín.

Sundávám si boty a svlékám si také ponožky.

Skutečná voda umí trestat. Abyste si skutečnou vodu ochočili,
zkrotili ji, musíte tvrdě makat. Skutečná voda vás může zabít.

Sundávám si košili, svlékám si tričko.

V tomhle jezeře už muži i ženy umírali, muži i ženy v jeho vo-
dách umrzli, tohle jezero si už několik mužů i žen vzalo. Voda
vás může zabít, voda umí být zrádná. Voda vás může obelstít.

Cítím cukání v ramenou, cítím, jak se mi v nich napínají svaly.
Rozepínám si pásek, svlékám si kalhoty.

Thlustoč se na mě dívá, jeho překvapený výraz se mění v škleb. Asi si říká, co je to za magora, co je to za úchyla, že se na břehu svlíká do slipových plavek. Za mými zády se rozhihňá nějaká holka.

Vcházím do vody až po stehna, po rozkrok, po břicho. Studí, studí, studí, mám pocit, že mi nohy bolestí puknou. Nemůžu se nadechnout.

Svaly, které se už roky nehýbaly, dávno nepoužívané svaly nyní zpívají.

Plavu.

Neslyším je z břehu, ale vím, co na mě volají: *Co děláš, co sakra děláš, zbláznil ses?*

Jsem ve vodě. Prohýbá se pode mnou, ustupuje mi. Vítá mě.

Plavu.

Sem patřím.

PRVNÍ TÝDEN ŠKOLNÍHO ROKU, ÚNOR 1994

První rada, kterou kdy trenér Dannymu dal, se netýkala plavání: nebyla o tempech, nebyla o dýchání, nebyla ani o tom, jak zlepšit skok do vody nebo obrátky. To všechno přijde později. Nikdy tu první radu nezapomene.

Oddílů právě skončil trénink a Danny stál u okraje bazénu a třásl se. Ostatní kluci se znali; osud jim předurčil, že se jednou spřátelí, když ještě byli embryi v matčině lůně a když je jejich otcové připsali na seznam studentů Píčovského gymnasia. Danny si ta slova v duchu opakoval stále dokola: *Píčovskej gympl, Píčovskej gympl, Píčovskej gympl*. Tuhle přezdívku vymyslel spolu s Demet, když jí prozradil, že musí přestoupit na jinou školu. „*Musíš, nebo chceš?*“ Nezbyvalo mu než odvrátit zrak, když jí odpovídal: „Udělají tam ze mě lepšího plavce.“ „Bude to tam samej boháč,“ namítla. „Na Píčovskej chodí jenom zazobanci, to snad víš, ne?“

Ale nechala to být. Nechtěla se s ním hádat, rozhodně ne o plavání; věděla, co pro něj plavání znamená.

Danny pohlédl na ostatní. Za celé dopoledne s ním prakticky nepromluvili jediné slovo, jen sem tam něco zabručeli, sotva znatelně kývli hlavou. Takhle to bylo celý týden. Připadal si, jako by byl neviditelný a zároveň se neměl kam schovat. Jedině ve vodě se cítil být sám sebou. Jedině ve vodě měl pocit, že jim může utéct.

Taylor, kluk, který stál první v řadě, se vydal směrem k šatnám, a když Dannyho míjel, šišlavě a zženštilým hlasem mu nahlas řekl: „Dino, ty máš ale parádní trenče.“

Ostatní se mohli potřhat smíchy, otáčeli se a prohlíželi si ho, upírali zrak k jeho volným plavkám ze syntetického vlákna, chechtali se jako smečka hyen z kresleného seriálu. Všichni měli na sobě fungl nové závodní plavky se zářivě žlutým logem značky Speedo přes zadek. Danny měl plavky z obchoďáku — jeho máma by za kus hadru z lycry nikdy nedala polovinu svého denního výdělku. A bylo to od ní rozumné. Bylo to rozumné, ale Danny se přesto cítil hrozně. Procházeli kolem něho a dál se šklebili, všichni šli za tím vychloubačným kreténem Taylorem. Nejstarší z nich, ten, co měl nejsvětější kůži, ale nejtmaší vlasy, Scooter, do něho vrazil. Byl to jen letmý dotek, jen slabý kontakt, aby to mohlo vypadat jako náhoda. „Sorry,“ vyhrkl Scooter a začal se smát. Pak spustili znovu i všichni ostatní. Zase ten stejný chechot. Jenže Danny věděl, že o žádnou náhodu nešlo. Stál tam dál, nehýbal se, navenek nedával nic najevo. Ale uvnitř, uvnitř to bublalo.

„Hele, Scootre, ty se moc nesměj. Tys dneska nic neuplavál — plácal ses ve vodě jako idiot.“

To jim zavřelo pusy. Trenér byl jediný, komu prošlo, když jim nadával. Dokonce i ředitel školy Canning předstíral, že neslyší, když Frank Torma chrlí na žáky nadávky a urážky. Škola trenéra Tormu potřebovala. Byl to jeden z nejlepších trenérů

v celém státě a jako trenér dovedl Píčovskéj gympl k vítězství na každých závodech za posledních sedm let. Takovou měl moc. Kluci okamžitě zmlkli a pokračovali do sprch. Danny vykročil za nimi.

„Kelly, ty počkej, chci s tebou mluvit.“

Trenér nic dalšího neřekl, dokud ostatní kluci nezmizeli v šatnách. Poprvé za celou dobu se Dannymu podíval do očí.

„Proč si to necháš líbit?“

„Co?“

„Proč si ty jejich sračky necháváš líbit?“

Výslovnost některých hlásek na trenéra prozradila, že mluví s cizím přízvukem.

„Nevím,“ pokrčil Danny rameny.

„Mladej, pokaždý když tě někdo urazí, musíš mu to vrátit. Musíš to mít pořád pod kontrolou, musíš tomu hajzlovi, co tě urazil, něco říct. A to hned. I kdyby to tak náhodou nemyslel, musíš mu něco říct. Urážka je útok. Musíš jít do protiútok. Rozumíš?“

Dannymu zacukal koutek. Napadlo ho, že si trenér určitě dělá legraci, znělo to, jako by to říkala Demetina máma nebo Savova *jaja*, jako by urážka byla uhrančivá kletba a on mu radil, ať u sebe na ochranu proti ní nosí *nažar boncuğu*. Danny povolil sevřené čelisti a zaklonil hlavu. Ani si to neuvědomil, zkrátka zaujal postoj; ve staré škole takhle všichni reagovali na každý příkaz, prostě se pokaždé, když se jim někdo z dospělých pokusil dělat přednášku, zatvářili znuděně.

Ale Frank Torma se i nadále tvářil vážně. Nebyl to vtip.

„Poslouchej, ty tupče, i kdyby v těch jejich řečech nebyla žádná zloba, žádná nenávisť nebo závist, na tom nezáleží. Tys neprohrál.“ Trenér si poplácal svůj obrovský pupek, mohutný, pevný a kulatý břich, který se mu rýsoval pod tričkem jako basketbalový míč. Ukazoval si někam za žaludek, na něco tam uvnitř, ale Danny netušil, co by to tak mohlo být. „Věř svým instinktům,